

Can Guinart

Dosrius

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: Veïnat del Far, 8 - Zona del Far
Emplaçament Al camí del coll de Can Bordoï al Corredor, al costat de l'església de Sant Andreu del Far
Alçada: 426m

Coordenades:

Latitud: 41.62397
Longitud: 2.43515
UTM Est (X): 452946
UTM Nord (Y): 4608181

Classificació

Número de fitxa 08075-146
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Gòtic Modern Renaixement Popular
Segle XV-XVI
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Número inventari IPAC 8542
Generalitat i altres inventaris
Accés Fàcil
Ús actual: Altres
Titularitat Privada
Titular: Ref. Cad.: 001807200DG50G

Fitxes associades:

[Sant Andreu del Far](#)

Autoria de la fitxa Adriana Geladó Prat
Data de registre de la fitxa: dc., 13/12/2017 - 01:00

Descripció

Masia aïllada formada per diversos cossos adossats que li proporcionen una planta irregular. El volum principal està format per dos cossos adossats, amb les cobertes de teula àrab de dues vessants i els careners perpendiculars a la façana principal. Consten de planta baixa i pis. La façana principal, orientada a migdia, presenta un gran portal d'arc de mig punt adovellat amb els brancals bastits amb carreus de pedra. Als costats hi ha dues finestres rectangulars emmarcades en carreus de pedra i les llindes planes, i estan protegides amb baranes de ferro. La finestra central del pis és d'arc conopial trilobulat, amb les impostes decorades i espitllera inferior. La finestra de la banda de llevant era de la mateixa tipologia que la central, però fou mutilada destruïnt els arquets trilobulats originals. A la banda de ponent, la finestra té la llinda plana i l'ampit motllurat (les altres dues també). A la part superior del parament hi ha un rellotge de sol repintat. La façana està rematada amb un ràfec de teula àrab i té carreus de pedra a les cantoneres. La resta de façanes d'aquesta construcció també tenen obertures emmarcades en pedra. Adossat a la façana de llevant hi ha un volum més modern de planta rectangular, amb una terrassa davantera delimitada amb balaustrada ceràmica. A la façana de ponent hi ha un altre volum rectangular amb coberta de teula àrab de dues vessants, distribuït en planta baixa i dos pisos. A la façana de migdia presenta obertures d'arc rebaixat a la planta baixa, una galeria tancada d'arcs rebaixats sostinguts amb pilars i balaustrada d'obra al primer pis i una terrassa descoberta amb el mateix tipus de balaustrada al segon nivell. A la façana de llevant hi ha un portal tallat i una finestra amb l'emmarcament restituït. En general, tota la construcció té els paraments arrebossats i emblanquinats. Davan la façana principal hi ha un pou de planta circular amb teuladeta d'un sol vessant, que té la boca emmarcada amb carreus de pedra i la llinda plana. Al seu costat hi ha una destacable pica de pedra i una pedra de molí reconvertida en un sortidor d'aigua. A l'extrem nord-est de la masia es conserva una era de planta irregular bastida en cairons. També destaca un volum rectangular amb la coberta restituïda, en origen destinat a quadres i magatzem.

Observacions:

Encastat a l'extrem de llevant de la façana principal hi ha un petit plafó de ceràmica vidrada amb la següent inscripció: "EL FAR VEÏNAT DE RIALS". L'element està inclòs dins dels límits del Parc del Montnegre i el Corredor.

Història

La primera referència documental de la masia la trobem en el fogatge de l'any 1515, on es menciona el mas Guinart. Pos després, en el fogatge del 1553, hi apareix el topònim "Guinard de Sossers", tot i que no es pot assegurar que faci referència a la masia. Posteriorment, en un capbreu de les rendes de Dosrius i Canyamars datat l'any 1570, hi consta en Benedicto Guinart, del "Manso Guinart". Durant els segles XVIII i XIX, les referències documentals al topònim i a l'edifici continuen. En una llibreta que passava revista de les terres i vinyes de Dosrius i Canyamars, datada l'any 1779, hi apareixen mencionades "La pessa de Domingo Guinart" i "Pau Guinart per la Vinya". Poc després, en les "Llibretes per cobrar lo reial cadastro de dosrius y cañamas del primer ters de 1786", i també en les posteriors fins l'any 1792, hi consten en "Cosma Guinart del Far, Pau Guinart i Vinya Josep Guinart". Dins del segle XIX, en un registre de retolació de carrers i numeració de cases fet durant el quinquenni 1860-1865, dins del Veïnat de l'església del Far, amb el número 1, hi apareix el nom de "Francisco Guinart", com a cap d'un edifici i un total de 9 habitants. Posteriorment, segons una relació de les cases que existien a Dosrius consultada a finals del segle XIX pel rector Gaietà Viaplana, l'any 1897 consta el topònim "Guinart" dins del veïnat del Far. Tot i que la masia està datada al segle XVI, la família Guinart és força més antiga ja que el seu fons documental es remunta al segle XIII. Segons les notes de mossèn Joseph Mas, un membre de la família Guinart (mossèn Berenguer

Guinart) va prendre possessió l'any 1306 de l'església de Sant Andreu del Far, situada al costat de la masia. Fins aquell moment, l'església depenia de la parròquia de Santa Maria de Llinars. El bisbe la va desvincular però, posteriorment, va tornar a ser sufragània de la parròquia de Llinars. Segons les fonts familiars, el volum adossat a la banda de ponent fou construït a finals del segle XIX, tot i que no se sap amb certesa. Pel que fa a les reformes, a mitjans dels anys 70 del segle XX, es va arranjar la teulada, les bigues i algun mur. A mitjans dels anys 80 es va fer una ampliació a la banda de llevant amb la intenció d'ampliar la cuina. Des de finals dels anys 60, la masia combina la funció residencial amb la de restaurant.

Bibliografia

ALBERT, Esteve (1989). La guerra civil a Canyamars (1936-1950) i els senyors de Barcelona. Argenton: L'Aixernador, p. 51-52. ALSINA I BOIX, Neus; JUBANY I PINÓS, M. Àngels (1995). Una ullada al passat: història gràfica de Dosrius, Canyamars i el Far (1900-1975). [Dosrius]: Ajuntament de Dosrius, p. 39, 66. ALSINA, N.; CALONGE, R.; CUSPINERA, L.; JUBANY, M.A.; LACUESTA, R. (2005). Inventari del patrimoni històric, arquitectònic i ambiental de Dosrius. [Barcelona: Diputació de Barcelona, Ajuntament de Dosrius], Núm. Ref.: IRR.77/157. BONET I GARÍ, Lluís (1983). Les Masies del Maresme. Barcelona: Montblanc-Martín, C.E.C., p. 106. DIPUTACIÓ DE BARCELONA (1989). Pla Especial del Montnegre i el Corredor (Serralada de Marina). Aprovació definitiva 20-07-1989. [Inèdit]. GRAUPERA I GRAUPERA, J.; BRIANSÓ I PALLÀS, A. (2007). El Maresme. [Vallbona de les Monges]: March, DL, p. 55. PUIG-PLA, Josep (2017). "Vida rural i Guerra Civil al Far (1936-1939)". Duos Rios, núm. 3, p. 138-139. RAMIS NIETO, Josep. "Cases a Dosrius (1632-1897)". A Dosrius. Una visita al passat. 1 de novembre de 2017. Bloc. Accés el 27 de setembre de 2017. RIERA I IBERN, Salvador (2002). "De Collsabadell al Santuari del Corredor". L'Aulet, núm. 3, p. 30-32. SUBIÑÀ I COLL, Enric (2017). "Dosrius i Canyamars a l'edat mitjana. Una terra de pagesos". Duos Rios, núm. 3, p. 27. [Http://www.poblesdecatalunya.cat/](http://www.poblesdecatalunya.cat/) [Consulta: 13-12-2017].

